

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Foto: Emmy Svahn

Tillbakablick på Nordisk konferens • Markus resa i Östafrika • Boktips • Beträktelse i advent • Knep & Knåp

Från verksamhetsledaren

Nordiska konferensen i Finland har nu ägt rum. En salig blandning av svenska, danska norska, finska och ibland även engelska ljud vänskapligt, ibland svårförståeligt, då vi samlades. Vi gläder oss mycket åt detta, relativt nyutvecklade, samarbete och gemenskap med våra nordiska systemföreningar. Detta var den tredje gemensamma konferensen och vi är många som redan nu ser mycket fram emot nästkommande som äger rum i Norge om två år! Du får i denna tidning läsa om dagarna i Finland och vad några av de svenska deltagarna säger om dem. Som ett led i den nordiska gemenskapen ligger det i planerna för augusti 2012 att genomföra en gemensam resa till England för de yngre medlemmarna i våra föreningar. Mer om detta kommer under våren.

Att träffa människor från andra länder kan innebära både språkliga och kulturella missförstånd. Hur märkligt lät det exempelvis inte i våra svenska öron när några av de norska ledarna sa att de "manglar några deltagare"? Vilket i själva verket betyder att de saknar några. I detta fall kan vi förmoda att det alltså gäller en liten språklig skillnad snarare än en kulturell. Desto större barriärer, i

både språk och kultur, möter vi när vi sträcker oss utanför det nordiska området. Om hur det underlättar och hur glädjande det är när den språkliga barriären bryts ner bit för bit berättar Markus Berggren, som är på resande fot i Afrika, i sin skildring längre fram här i tidningen. Men även vid möten med människor där frånvaron av ett gemensamt språk är total kan man ha gemenskap och finna förståelse sinsemellan, och detta även om också de kulturella skillnaderna tycks stora. Mycket har vi gemensamt och mycket kan vi lära av varandra, var vi än är födda lever och bor. Vi är alla människor, älskade av Gud och välkomna till gemenskap med honom och tillsammans med varandra.

"Nu tändas tusen juleljus på jordens mörka rund" sjunger vi inledande i den enkla lilla julsången som snart sjungs av de flesta lussande barn i Sverige. Ja, alldeles snart är det Jul igen. Redan om någon dag tänds det första av adventsljusstakens fyra ljus. I synnerhet i denna tid på året tycker jag att det blir tydligt för oss hur mycket gemensamt vi har med alla människor på vår jord. Över hela jorden firas Jul och det går band kors och tvärs av tända ljus som tillsammans vittnar om att vi har en

---

Innehåll

Från verksamhetsledaren.....	2	Valberedningen påminner.....	11
Ge en julgåva till Syskonbandet....	3	Medlemsnytt.....	11
Nordisk konferens.....	4	Betraktelse i advent.....	12
Boktips: En väg av godhet	7	Juliga Knep & knåp.....	15
Markus resa i Östafrika.....	7	Julhälsning från kansliet	16
Stadgeförslag	11	Redaktionsruta.....	16

Nordisk konferens för kristna synskadade

Dominique, Emmy och Eva. Foto: Daniel Strömberg

”Kristendomens olika ansikten” var temat för denna konferens och vi var närmare 80 personer från Sverige, Finland, Norge och Danmark som strålade samman i Onnela utanför Helsingfors för gemenskap den 13-17 oktober. Norrmännen träffade vi en dag tidigare då de kom med buss till Stockholm på onsdagen och gjorde oss sällskap på färjan till Helsingfors. På hemresan trängde det svenska gänget ihop sig i en hytt och pratade om dagarna vi hade varit med om och här följer ett sammandrag. Programmet började med lunch på torsdagen och sedan guidad tur med buss i trakterna runt omkring Onnela. Det är en gammal kulturbygd där flera finska konstnärer och kompositörer har bott, t.ex. lig-

ger Sibelius begravd här i trädgården i sitt hem Ainola några kilometer ifrån Onnela. Vi besökte konstnären Pekka Halonens hem och ateljé som ligger på en udde omgiven av vatten bara några meter från huset på tre sidor.

- Det var nästan så att man blev sjösjuk av att vara där tyckte Barbro Johansson som var med som ledsagare. På kvällen stod det i Norges och Danmarks program att vi skulle ”riste sammen” det blir ordagrant översatt till svenska ”skaka tillsammans” vilket vi tyckte lät litet märkligt men det betyder ungefär att lära känna varandra. De olika länderna fick femton minuter var att uppträda med något. Danmark hade ett ”frejdigt” program med dans och lekar som Ulri-

ka Bergman gillade. För Sverige spelade Ulrika piano, Lena Johansson hade sånglek i folkton samt visa på blockflöjt och med anledning av nobelpriset i litteratur lästes två dikter av Tomas Tranströmer.

Norge underhöll med munspel och piano. Finland avslutade med andliga sånger ackompanjerat av deras ordförande Ari Talja på dragspel.

Besök på IIRIS

På fredagen var vi på IIRIS som motsvarar Sveriges SRF.

- Fast mycket mera än bara synskadades förening, det är rehabilitering och hjälpmedel och allt möjligt förtydligar Anders Holmberg.

- De hade precis som vi i Sverige har pratat länge om, allt samlat under ett tak, säger Anita Örum.

- De hade talboksbiblioteket och en fantastisk hörsal. Det var modernt och tillgängligt. De hade talande hissar och en ledfyr utanför entrén som lät som en näktergal, ledstråk i golvet och det var genomtänkt belysning och bra kontrastmarkering för de som är synsvaga. I trapphuset gick det att känna vilken våning man var på eftersom det satt små "pluppar" i ledstången som talade om vilken våning man var på och även skåror som talade om hur många trappsteg nästa trappa har berättar Eva Fridh.

- Där hade vi verkligen mycket att lära oss vad det gäller tillgänglighet tycker Anita.

Huset stod klart 2007 och kostade

36 miljoner Euro att uppföra.

Efter att fått lunch hos IIRIS åkte vi vidare till den ortodoxa Uspenskijkatedralen, den magnifika kyrkan i centrala Helsingfors. På kvällen hade vi lovsångsafton med ett lovsångsteam med deltagare från de olika länderna. Vi hade pärmar på punkt och i svart med lovsånger och psalmer från de olika länderna så att alla kunde vara med.

Ortodoxa kyrkan

På lördagen fick vi besök av den synskadade prästen Sergius Colliander från den ortodoxa finska kyrkan.

- Han var duktig på att berätta om vad som skiljer den ortodoxa tron från den Lutherska säger Eva. Han berättade om ikonerna och helgonen och bakgrunden till den finska kyrkan och vi fick en fin bakgrund även om de olika gudstjänsterna.

- Jag känner till ganska mycket om den katolska kyrkan och jag tycker det var intressant att den ortodoxa kyrkan ligger så pass nära den katolska i mycket. Han hade en innerlighet som jag inte alltid har upplevt när man lyssnar på olika sorters föreläsare och han verkade vara väldigt ödmjuk säger Anders. Fritidsaktiviteter med olika valmöjligheter stod på programmet på eftermiddagen och några deltagare hamnade i en landskamp i den finska sporten MÖlkky.

- Det är ungefär som kubb men litet klurigare då varje trädkloss har olika poäng och det gäller att så snabbt som möjligt komma upp till

100 poäng men du får inte komma över 100 för då är man tillbaka på noll och får börja om på nytt berättar Eva.

- De knackade i banan så man kunde höra var klossarna stod och det gick jättebra för Sverige för vi vann två gånger säger Ulrika!

- Några av oss badade bastu också berättar Lena.

På kvällen var det festkväll med trerätters meny och konsert med Jaako Löytyy som är en känd finsk kristen artist. Han spelar musik som är åt blues och gospelhållet eller "gubbrock" som Eva tyckte! Den finska gospeln är litet mer vemodig och mustig och musiken går oftast i moll.

- Men det var även mycket glädje och vi fick sjunga med och han sjöng på franska, engelska, finska och svenska berättar Ulrika. - Det var även en del afrikanska influenser eftersom han har varit missionsbarn och jobbat som missionär i Namibia och Senegal berättar Eva. Vi fick även vara med om en premiär på en sång som han översatt till svenska och framförde för första gången för oss.

Gudstjänst med nattvard och predikan av Jonny Forsström avslutade vår vistelse på söndagen i Onnela.

- Man grät en tår idag, så vackert var det säger Ulrika. Man kunde känna igen sig i hans ord och det var med hjärtat han framförde sin predikan.

- Huvudtemat i den nordiska konferensen tycker jag är den fantastiska gemenskapen vi har tillsam-

mans. Vi känner ju alla att vi har kommit närmare varandra. Och speciellt igår och idag och det är väl inte så tokigt som några har sagt att de skulle vilja vara här en vecka till för de trivs så bra här säger Anita.

- Jag skulle även vilja ge beröm till våra egna artister, Tina på tvärflöjt och Emmy på sång och piano t.ex. Det är så fint att de är med och kan ställa upp och spela och musiken i vårt Syskonband är väldigt viktig avslutar Anita.

- Vi har haft underbara Gudstjänster tillsammans och sjungit lovsång och varit nära Herren och den kraften vi har fått av varandra känns som en stor hjärtlighet säger Ulrika.

Jonny Forsström och Ingvar Nevland. Foto: Daniel Strömberg

Avslutningsvis undrade Tina om det är någon som ångrar sig att de kom med?

- NEJ, svarar alla unisont! Kom med nästa gång i Norge om två år!

Ronny Gilderskär

Boktips: En våg av godhet

Henri Grouès, var en fransk katolsk präst som under andra världskriget tillhörde den franska motståndsrörelsen och antog då täcknamnet "Abbé Pierre" och deltog i kampen för att rädda judar undan nazisterna.

År 1949 grundade han välgörenhetsorganisationen Emmaus. Han var en av Frankrikes mest kända och uppskattade präster. År 1954 tog han initiativet till ett uppmärksammat upprop för de bostadslösa i Frankrike "en våg av godhet" och upprepade uppropet 50 år senare, 2004 med "manifestet mot fattigdomen".

Denna bok är en biografi över hans liv och en skildring av Emmausrörelsen med 300 grupper i 29 länder, varav 9 i Sverige. Att dela med sig, att alla människor är lika viktiga och att även den som har det svårast har ett bidrag att ge till andra är ett motto för rörelsen.

Finns som talbok hos TPB.

Markus resa i Östafrika

Vår syskonbandsmedlem Markus Berggren har skickat oss en spännande skildring från sin resa i Östafrika och om bakgrunden till densamma!

Jag heter Markus Berggren. Jag har varit med på många läger som syskonbandet haft genom åren och har även varit aktiv inom SRF och Aktiva Synskadade. Det känns fantastiskt att det finns sådana organisationer som inspirerar oss som

synskadade. Vi kan verkligen komma och göra vad vi vill i livet, handikappet behöver aldrig vara ett hinder. Om viljan finns är kan ingenting stoppa oss. Innan jag berättar för er om den resa jag gör nu, hur jag hamnade här och mina planer för framtiden vill jag framföra ett stort tack till vår herre Jesus Kristus för utan honom skulle den här resan för det första aldrig ha ägt rum och för det andra aldrig ha gått så bra som den gjort!

Jag är uppvuxen i en kristen familj där tron alltid varit väldigt stark. Vi har gått till Tumba Pingstförsamling som jag ännu idag är medlem i. Gud har alltid varit väldigt levande för mig även om han under tonåren fått ta olika mycket plats under olika perioder. Men sakta men säkert växte en mer genuin tro fram, det var dags att lämna familjetron och skaffa sig en egen, att göra något av det man trodde på. Jag döpte mig när jag var sexton efter att vi varit ute på en lång resa med familjen och Gud verkligen fått leda oss. Sen följde ett år i Tyskland där Gud inte fick så stor plats i mitt liv. Men när jag kom hem från Tyskland bestämde jag mig för att verkligen ta tag i det jag tror på och göra något med det så jag började engagera mig i kyrkan bland ungdomarna och bestämde mig för att jag skulle gå en bibelskola efter gymnasiet. Jag var fast besluten att jag ville arbeta med bistånd och mission. Det var något som jag redan då visste att Gud hade lagt på mitt

hjärta, något jag känt hela livet men inte rotat så mycket i tidigare. Efter studenten följde därför ett år på Mission Outlook. En bibelskola som tog form på Viebäcks Folkhögskola, ett halvårs studier mitt ute i skogen och ett halvår som tillbringades på resande fot i Uganda och Bolivia. Jag lärde mig så otroligt mycket under det året och framförallt kom jag närmare Gud. Visst lärde jag mig mycket när jag var ute och reste, bland annat så insåg jag verkligen i Uganda att det är missionsfältet Gud har kallat mig till. Jag hade den här känslan att jag var precis på rätt plats och Afrika kändes som ett nytt hem, jag hade en sådan frid i hjärtat att jag inte kan beskriva det på ett förståeligt sätt. Men framförallt så lärde jag mig mycket i Sverige, för alla har vi mycket tankar om. Vi funderar och funderar men ibland kommer vi till de djupare tankarna, livets syfte, döden, Gud etc., vilket gör oss bedrövade, rädda, vilsna, you name it! Vi vet inte vart vi ska ta vägen. För mig slutade sådana tankar oftast med att jag hittade på något för att slippa fundera mer över det men det gjorde inte direkt att tankarna försvann utan de blev bara liggandes till nästa tillfälle kom för dem att blossa upp. Därför bestämde jag mig för att konfrontera varanda tanke, det var jobbigt och krävde många tunga kvällar. Tårarna rann i förtvivlan men efter att ha funderat över livet och fått vägledning av Gud kände jag mig så otro-

ligt stark och jag var redo för mitt första steg inom missionsfältet tillsammans med min klass i Uganda och helt själv i Bolivia. Det var tufft vissa gånger och speciellt i Bolivia där jag var själv, ett nytt språk, ny kultur, ja precis allt var annorlunda. Efter året på bibelskolan fick jag ett år i Sverige att fundera mycket över min utveckling och bearbeta allt jag upplevt det året. Det gjorde mig stark och jag kunde befästa det. Jag engagerade mig ännu mer i kyrkan och blev även medlem i missionsrådet. Under hösten läste jag franska på Stockholms Universitet och under våren 60 poäng swahili på Uppsala Universitet. Samtidigt jobbade jag som lärare för att få ihop pengar och det utvecklade mig även mycket som person. Under våren hade jag även blivit medlem i en organisation som heter Folk och Språk, de jobbar med språk och bibelöversättning. De sa att jag skulle kunna åka iväg och arbeta i Asien eller Kamerun men jag har känt när jag bett att Östafrika är rätt ställe för mig så säger Gud det vet jag att han kommer öppna andra dörrar. Därför valde jag att tacka nej till erbjudandet och åka iväg för att lära mig mer om Östafrika. Jag ville se om det jag känt när jag bett var rätt.

Nu är jag halvvägs genom resan och allt den här resan har känts så rätt och verkligen följts av Guds nåd. Jag är utsänd som missionär av Tumba Pingst även om de inte

Skolklass i Uganda. Foto Markus Berggren

står för resan. De står för en reseförsäkring och framförallt så vet jag att det är många som ständigt ber för mig. Bön gör stor skillnad och flera gånger under den här resan har Guds närvaro varit så stark att det nästan är som att jag kan sträcka ut handen och röra vid Hans närvaro. Jag vet att jag har många änglar runt mig som vakar över mig för Gud har beskyddat mig från tjuvar, farliga sjukdomar och räddade mitt liv väldigt påtagligt en gång när jag blev påkörd av en toktok (liten trehjulsdriven taxibil).

Min resa började med Uganda där jag tillbringade runt en månad från 16 juni till 21 juli. Jag åkte runt och

besökte språkprojekt där man skriver böcker för att lära byborna läsa och skriva på sitt modersmål, jag har besökt flera sjukhus och skolor samt ett borrbrunnprojekt i norra Uganda. Det är intressant att åka runt delvis för att se alla projekt och bli inspirerad men även för att man träffar så många fantastiska människor. Man kommer till en ny plats, känner ingen men när man åker därifrån några dagar senare känns det som att man tvingas lämna sina bröder och systrar. Gud för verkligen människor samman och jag är så förundrad över alla fantastiska människor jag lärt känna. Sen är det häftigt för jag hade tagit kontakt med några projekt

men lämnat resan helt i Guds händer så vissa projekt har jag inte besökt som jag trodde jag skulle besöka för de har inte hört av sig men Gud har öppnat andra dörrar istället till andra ännu häftigare projekt som jag inte ens visste fanns. Efter Uganda åkte jag till Kenya. Vistelsen i Kenya startade med ett barnhem, följdes av lite promenader i Nairobi och Mombasa innan jag gav mig ut på savannen för att bo med Masaier. Att kunna Swahili är verkligen något som förgyllt resan för inte bara gör det att jag kan kommunicera med människor i byarna eller masaierna på savannen utan jag kan också prata med barnen. Sen är det en stor skillnad att prata swahili med dem som kan engelska, för även om de kan engelska märker man hur mycket de uppskattar när man pratar swahili och man behöver aldrig stå och pruta om priset på samma sätt som man behöver när man använder engelska. Helt plötsligt har jag blivit accepterad i samhället. Sen är det häftigt för t.ex. så har masaierna så otroligt mycket spännande att berätta men finns det inget gemensamt språk blir det omöjligt att kommunicera. Så jag tackar Gud för att han öppnat mina öron för det här nya främmande språket och hjälper mig att lära mig mer varje dag. Jag pluggar ord så gott jag kan men lägger det även i Guds händer för bara han kan ge en den slutgiltiga nyckeln till förståelsen av ett språk. Efter mitt besök

hos masaierna åkte jag och pastor Ford upp till Turkana för att dela ut mat som sponsorer från Danmark skänkt. Turkana är verkligen ett så extremt ställe som jag antar att medier gett bilden av i Sverige, varmt och extremt fattigt!

Just nu befinner jag mig på en skola för synskadade och jag ryser av glädje över det arbete som görs för mina bröder och systrar. Så fantastiskt bra. De ger verkligen de här människorna en chans i livet.

Läs mer och följ mig på min blogg markus.spele.se
Eller maila berggren.markus@gmail.com
Bwana asifiwe! Gud ske allt lov!

Markus Berggren

Stadgeförslag

I tidningens augustinummer presenterades förslaget på förnyade stadgar. Det är angeläget att synpunkter kommer in från dig som medlem. Leta fram tidningen om du har den kvar och läs förslagen. Har du inte den kvar så hör av dig till kansliet så sänder vi dig dem gärna separat. Kom sedan med dina synpunkter, alla synpunkter välkomnas och beaktas!

Valberedningen påminner

Vi påminner om att Syskonbandets medlemmar kan komma med förslag på styrelsekandidater till valberedningen fram till den 15 januari. Tänk efter vem du skulle vilja ha i styrelsen och hör efter om hon/han är intresserad. Om svaret är ja, så är det väldigt viktigt att det också når valberedningen. Om du känner att du själv har tid och möjlighet för styrelsen, så är det helt i sin ordning att föreslå sig själv.

Mandattiden går ut för de ordinarie ledamöterna Erik Bondesson, Sture Lyreskog och Anita Örum samt ersättarna Mirjam Lindberg och Isabelle Svensson. De som kvarstår i styrelsen är Ann-Christine Folke och Bernt Mårtensson. Deras mandat går fram till 2013. I valet 2012 ska tre ordinarie ledamöter och två ersättare väljas.

Ni är mycket välkomna att höra av er.

Årsmötet valde Rut Ekström, Lena Johansson och Lars-Ove Arnesson till ordinarie ledamöter i valberedningen med Kerstin Adeström som ersättare. Hör av er med förslag till Lars-Ove på tel 031-721 44 74 eller E-post loar@frukt.org. Vill du skicka ett brev i punkt, svart eller inspelat, adresserar du det till: Lars-Ove Arnesson, Trinde Backe 1, 424 70 Olofstorp.

Naturligtvis går det också bra att kontakta någon av de andra i valberedningen: Rut Ekström: Tel 035-517 71. Lena Johansson: Tel 013-17 39 74. Kerstin Adeström: Tel 031-336 46 75.

För valberedningen
Lars-Ove Arnesson

Medlemsnytt

Till fridens hem

Eivor Ågestad, Stockholm,
avliden 13 november

Eivor har varit en trogen och aktiv medlem sedan många år tillbaka och är därför känd och nu saknad av många. Som barn till predikant har hon bott på många platser i landet men landade så småningom i Stockholm där hon bott hela sitt vuxna liv. Hon arbetade många år fram till pensionen på TPB i Enske-de. Natten till söndagen den 13 november somnade hon in för att flytta till Herren.

Eivor blev 75 år.

Betraktelse i advent

Under Adventstiden får vi möjlighet att förbereda oss för att fira jul. Vi får fyra veckor av tid att fundera över vad julen innebär och vad julfirandet betyder för oss. För mig har julens betydelse verkligen förändrats sedan jag döptes för några år sedan.

Förut upplevde jag att det var själva julstämningen vi firade. Den där stämningen som smakar julmust, doftar glögg och russin, den som lät som julmusik på köpcentret och målade bilden av den lyckliga familjen i den amerikanska "feel good"-filmen. När jag firade jul så firade jag julen i sig själv. Det behövde inget innehåll, skalet var så vackert. Man fick presenter, åt god mat, såg Kalle Anka på TV och så kom Tomten.

En gång läste jag om hur en kvinna från Somalia beskrev det svenska julfirandet. Hon skrev om tjocka skäggiga gubbar i röda kläder, människor som dansade som grodor runt ett träd. Grishuvuden med äpplen i munnen som låg på matborden och glitter och glam – och shopping. Jag tänker på hur konstigt det lät, och funderar över hur den här bilden kan samsas med ord om närhet, familjelycka och värme. Hur går det ihop?

Sedan säger några att vi egentligen firar jul till minne av Jesu födelse. Det låter konstigt, vilka firar jul av det skälet i dag, i Sverige 2011? Visst går fler än vanligt i kyrkan under adventstiden och över jul, men det är verkligen få som firar detta

underbara, att Gud blivit människa. Julen i sig, gåvornas stora högtid, skilsmässornas fest, julmustens och chokladens kalas, det är vad svenskarna firar. Många har glömt ursprunget.

Jag minns vilket djup som öppnade sig för mig när jag som kristen för första gången insåg att jag skulle få fira jul på ett nytt sätt. Jag upplevde verkligen en ny attityd. En längtan att söka mig nära detta mysterium som Jesu födelse är, söka mig nära för att uppleva det som är det stora tecknet på Guds ödmjukhet, att han, som det står, "utblottade sig och antog en tjänares gestalt, när han blev människornas like" (Fil 2:6). Att Gud blir människa, det är så fantastiskt att vi inte vid första anblick inser det. Det bara är så, så var det ju sagt, tänker vi och går vidare. Men låt oss nu stanna upp inför att Jesus vandrat, som en av oss, här på jorden. Det är vid Jesu födelse det glada budskapet börjar, kan man säga.

Det finns många som tror på olika gudar runt om i världen. Det är naturligt att vi människor gör det, vi saknar ju gemenskapen med Gud och söker den, men vi vet inte alla vad vi söker efter, vem Gud är. Vi får gissa oss fram och brottas med vårt förstånd och våra känslor. Mycket kan vi inse och förstå med hjälp av våra sinnen, vi möter Guds natur och hans kärlek och anar en meningsfullhet i skapelsen runt oss, utan att ha mött Gud har vi en relation till honom på flera sätt. Många säger att de tror, utan att vilja precisera sig. De håller dörrar-

na öppna. De har anat Gud, men har inte vågat eller haft tid att närma sig honom.

Innan Jesus föddes gällde detta för alla människor, Gud var fördold och avlägsen. Visst fanns det profeter och andra som känt av Guds röst i sina hjärtan men ingen hade egentligen mer än anat hans existens. Att älska någon man inte känner är svårt, att tjäna någon man inte träffat är kanske omöjligt. Gudsrelationen som var bruten kunde människan själv inte återskapa. Gud behövde ta sig ned till oss, för han älskade människorna och ville umgås med dem. Han behövde komma riktigt nära för att tala till oss i jämnhöjd.

Det här är verkligen en av kristendomens viktigaste utgångspunkter. De första kristna hade träffat Guds son, umgåtts med honom, bett tillsammans med honom. Han var ingen gissning som de gick omkring och fantiserade om, Jesus var ingen dröm de drömde. Han var en verklig person, mitt ibland oss.

Alla människor är barn i början, ja, tänk att Gud har varit ett värnlöst barn, i människors famn. Maria och Josef, Jesu föräldrar, de fromma två, som de kallas i en psalm, de befann sig mitt i mysteriets verklighet. De mötte Jesusbarnet så som ingen annan, mycket nära, som hans jordiska föräldrar. Men också

vi bjuds under advent till möte med Jesus, möte med honom som det barn som vill vila i våra armar. Han vill att vi bryr oss om honom, att vi ger honom uppmärksamhet och tid. Att ge tid åt Jesus under adventstiden är inte särskilt lätt, inte heller för de troende. Det finns mycket annat som också behöver vår uppmärksamhet. Vi lever ju kvar i samma värld som alla de som inte firar jul till minne av Jesu födelse. Vi kristna går också och shoppar julklappar, vi tittar också på Kalle Anka och vi äter och dricker gott. Även om Herrens ankomst är mera närvarande för oss som tror finns det mycket som skymmer sikten för oss, det är svårt att ge tid åt Jesus i den stressiga vardagen.

Mycket sker på slentrian. Vi handlar ofta utan att tänka efter, det får bli som det blir. Men om vi vågar stanna upp, fundera lite över hur vi vill ha våra liv, vilken plats Gud ska få, då kan det hända saker. Jesus är mild och ödmjuk, han väntar på att vi ska stanna upp. Hans tålmod är vår räddning. Och det är viktigt att vi tar vara på pauserna, på den förberedelsetid vi får. Adventstiden bjuder verkligen en möjlighet till tid för eftertanke kring vår tro, kring vår relation till Jesus och till oss själva och våra nära och kära. Den som gör gott handlar på Guds uppdrag, vi älskar inte Gud bäst genom att tillbe något osynligt, utan genom att göra hans vilja mot våra medmänniskor. Då verkar Jesus i oss. Men för att vi ska inse detta underbara, att vi får vara

Guds efterföljare, var och en, så behöver vi umgås mer med Gud. Söka att möta honom också i Gudstjänsten, i bönen och inte minst i de naturliga pauserna som vardagen ger. Vi har mer tid över än någonsin, men vi utnyttjar den inte alltid på rätt sätt. Också här bjuder oss adventstiden till eftertanke och till förberedelse för ett mera innerligt möte med Jesus som med sin Ande vill bo och verka i vårt hjärta.

Och om du funderar på vad du ska ge Jesus i julklapp kommer här ett tips från Första kungaboken, där står det "ge hela ditt hjärta till Herren". Hela ditt hjärta, hela din uppmärksamhet, om än för en kort stund. Då vill han umgås med dig, hela dig, göra dig glad och lugn. Om du låter honom ta sin boning i ditt inre då ska du också märka hur varje hjärtslag blir till en bön. Att din kropp blir till ett tempel, där Gud firar Gudstjänst inifrån det djupaste av dig själv. När du förbereder dig så för mötet med Jesus att han kan fira Gudstjänst i ditt hjärta, då får du slappna av inför den stilla susningen som ljuder genom livets strid:

*Så älskade Gud världen,
att han gav den sin enfödde son, så att var och en som tror på honom ska få evigt liv.*

Jim Lagerlöf

Juliga knep & knåp

Jultävling, vinn en ljudklapp till dig själv eller en vän!

Svaren kan du hitta i denna tidning, i Bibeln eller bland dina allmänna julkunskaper! En vinnare får en ljudbok eller musik-CD!

1. Hur många personer var med på Nordisk konferens för kristna synskadade?
2. Vilken organisation grundade "Abbé Pierre"?
3. Vilket folkslag träffade Markus Berggren på savannen?
4. Vad heter den finska sporten som påminner om kubb?
5. Sveriges nationalsymbol, Tre kronor, har sannolikt en biblisk koppling, vilken?
6. Symeon och Hanna fanns i templet när Jesus bars fram. Vad heter Hannas mor?
7. Vem gav budskapet till Maria att hon skulle bli havande och föda en son som hon skulle ge namnet Jesus?
8. Biskop Nikolaus av Myra var känd för sin givmildhet. Vilken i juletider känd figur anses han vara ursprunget till?
9. Var någonstans hamnar de brev som svenska barn adresserar till "Tomten"?
10. Under vilken växt ska du stå om du vill ha många pussar i jul?

Dina fritt formulerade svar kan du skicka eller ringa in till kansliet senast den 20/12. Telefon: 08-6413045, e-post: kansliet@syskonbandet.se eller post: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 116 65 Stockholm.

Vinnaren får välja en av dessa tre:
Drabbad av det oväntade, Elisabeth Sandlund.
Ett brustet halleluja, Tomas Sjödin eller
Waiting for a miracle, Gladys Del Pilar.

Gun Erikssons saffransmuffins:

- 2 dl vetemjöl
- 1 tsk bakpulver
- 150 gram rumstempererat smör
- 1 dl strösocker
- 2 ägg
- 1 påse saffran
- 250 gram riven mandelmassa

Blanda de torra ingredienserna i en bunke, ställ åt sidan.
Vispa smör och socker separat pösigt med en elvisp.
Tillsätt den rivna mandelmassan och äggen till socker/smörblandningen.
Rör ned de torra ingredienserna.
Häll till sist i saffran och rör om ordentligt.
Häll upp i muffinsformar.
Grädda i 15-20 minuter i 175 grader.

Julhälsning från kansliet

Vi vill tacka Dig, kära medlem och prenumerant av Syskonbandet, för detta år som nu lider mot sitt slut. Tack för förtroendet ni gett och visat oss som jobbar på kansliet. Tack för att Du bidragit till vår förenings liv och utveckling om det så är i aktivt engagemang, deltagande i aktivitet, med penninggåva, i bön eller att bara vara en del av det

som tillsammans är Syskonbandet! Vi ser fram emot det nya året med allt vad det ska komma att innehålla av sådant som redan är inplanerat och sådant som ännu är ovisst! Nu önskar vi Dig en riktigt fridfull Jul och ett välsignat gott nytt år! Med varmaste hälsningar

Tina Hanson & Ronny Gilderskär

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet. Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. November 2011. Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM. Ansvarig utgivare: David Lindberg. Redaktör: Ronny Gilderskär. Telefon, kansli och redaktion: 08-641 30 45, 641 30 95. E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se Hemsida: www.syskonbandet.se Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552